

sygn. akt I ACz 2307/13

POSTANOWIENIE

dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościołek
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska <u>SSA Paweł Rygiel</u>

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 grudnia 2013 r. w Krakowie

sprawy z powództwa E. G.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.

o przyjęcie w poczet członków spółdzielni i ustanowienie prawa do lokalu mieszkalnego

na skutek zażalenia strony powódki od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 14 października 2013 r.
sygn. akt I C 53/06

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i wniosek powódki o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji przekazać Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt I ACz 2307/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił wniosek powódki E. G. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 marca 2006 r. przyjmując, że apelacja powódki została wniesiona w ustawowym terminie. W związku z tym złożony przez nią wniosek jest niedopuszczalny, skoro przywrócenie terminu jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy strona uchybiła terminowi do dokonania czynności prawnej.

Od powyższego orzeczenia zażalenie wniosła powódka, zarzucając naruszenie art. 168 § 1 i 2 kpc oraz art. 171 kpc oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienie poprzez przywrócenie powódce terminu do wniesienia apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na wstępie należy przypomnieć stan faktyczny sprawy.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo E. G. skierowane przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. o przyjęcie powódki w poczet członków pozwanej spółdzielni oraz o ustanowienie prawa do lokalu mieszkalnego. Od tego wyroku powódka, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła apelację w

terminie przewidzianym art. 369 § 1 kpc. Wobec jej nieopłacenia, z odwołaniem się do treści art. 130² § 3 kpc, Sąd Okręgowy przedmiotową apelację odrzucił.

Aktualnie, pismem z dnia 2 września 2013 r., powódka wniosła o przywrócenie jej terminu do wniesienia apelacji, a Sąd Okręgowy – zaskarżonym postanowieniem – ten wniosek odrzucił.

W pierwszej kolejności rozważania wymaga dopuszczalność zażalenia od tego postanowienia. Zgodnie bowiem z art. 394 § 1 kpc, zażalenie przysługuje na postanowienia kończące postępowanie w sprawie oraz postanowienia Sądu i zarządzenia Przewodniczącego, których przedmiot jest wymieniony w pkt od 1 do 12 cyt. przepisu. Zważyć zatem należy, że art. 394 § 1 nie przewiduje zażalenia od postanowienia odrzucającego wniosek o przywrócenie terminu, jak też zażalenia takiego nie przewidują przepisy szczególne, regulujące kwestię przywrócenia terminu.

Nadto, nie budzi wątpliwości dominujący w orzecznictwie pogląd, że postanowienie w przedmiocie przywrócenia terminu nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie. W uchwale składu 7 sędziów z dnia 6 października 2000 r. Sąd Najwyższy wskazał, że „postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do zgłoszenia żądania sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie także wówczas, gdy wniosek ten został złożony po upływie terminu do wniesienia apelacji” (III CZP 31/00, OSNC z 2001 r., z.2, poz.22). Z kolei w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2008 r. wskazano, że „postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu nie podlega odrębnemu zaskarżeniu” (IV CZ 80/08). Pogląd taki opiera się na założeniu, że wniosek o przywrócenie terminu musi być połączony z dokonaniem czynności procesowej, której uchybiono (art. 169 § 3 kpc). Tym samym oddalenie (odrzućenie) wniosku o przywrócenie terminu pociąga za sobą konieczność wydania orzeczenia w przedmiocie spóźnionej czynności procesowej. O ile to ostatnie orzeczenie jest zaskarżalne, to w ramach rozpoznania zażalenia podaniu może podlegać, z mocy art. 380 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, zasadność oddalenia (odrzućenia) wniosku o przywrócenie terminu.

W pełni należy zaakceptować przedstawiony pogląd. Zauważenia jednak wymaga, iż problem powstaje w sytuacji, gdy Sąd wadliwie procedując nad wnioskiem o przywrócenie terminu zaniecha – jak w niniejszej sprawie – wezwania strony o uzupełnienie wniosku poprzez dokonanie czynności procesowej, której wniosek dotyczy. Skoro zatem na skutek wniosku o przywrócenie terminu nie została dokonana przedmiotowa czynność, to skutkiem tego jest wydanie postanowienia ograniczającego się do negatywnego rozstrzygnięcia o samym wniosku. Strona pozbawiona jest zatem możliwości, na skutek uchybienia Sądu, zaskarżenia orzeczenia oceniającego spóźnioną czynność procesową. W takiej sytuacji postanowienie ograniczające się wyłącznie do odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji, przy braku jej faktycznego wniesienia, należy uznać za postanowienie kończące postępowanie w sprawie.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny przyjął dopuszczalność zażalenia od zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie powódki jest uzasadnione. Sąd I instancji przeoczył bowiem, iż uprzednio wniesiona przez powódkę apelacja została prawomocnie odrzućona. Bezprzedmiotowe zatem było odwoływanie się do faktu, iż apelacja ta została wniesiona w ustawowym terminie, skoro jej wniesienie nie było skuteczne formalnie. Nie ulega wątpliwości, iż aktualnie powódka zmierza do wniesienia ponownej apelacji, odwołując się we wniosku o przywrócenie terminu m.in. na okoliczności faktycznych, z uwagi na które uprzednia jej apelacja została odrzućona. Tym samym jej wniosek zasługuje na merytoryczne rozpoznanie, co uzasadnia uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania wniosku Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu, rzeczą Sądu I instancji będzie prawidłowe nadanie biegu temu wnioskowi, w tym przed wszystkim poprzez uzupełnienie jego braku formalnego, związanego z wymogiem przewidzianym art. 169 § 3 kpc. O ile przedmiotowy brak zostanie uzupełniony, wniosek zostanie poddany merytorycznej ocenie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 4 kpc, orzekł jak w sentencji.